

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom **K.**, právne zastúpeného JUDr. **R.**, advokátom v **B.**, proti žalovanému: **Katastrálny úrad v Banskej Bystrici**, Nám. L. Štúra č. 1, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Po-1/2008-4 zo dňa 9.6.2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S/74/2009-96 zo dňa 12.8.2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 23S/74/2009-119 zo dňa 23.9.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/74/2009-96 zo dňa 12.8.2010 v spojení s opravným uznesením č.k. 23S/74/2009-119 zo dňa 23.9.2010 **m e n í t a k , ž e ž a l o b u z a m i e t a .**

Hotové výdavky a odmenu súdom ustanoveného advokáta žalobcu JUDr. **R.** bude znášať štát.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP rozhodnutie žalovaného č. Po-1/2008-4 zo dňa 9.6.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Správy katastra Zvolen č. C-2/2008-54 zo dňa 24.3.2009 o vyhovení protestu prokurátora č. j. Pd 21/09-5 zo dňa 17.3.2009 a zrušení rozhodnutia Správy katastra Zvolen C-2/2008 zo dňa 15.8.2008. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalovaného zaviazal k náhrade trov konania žalobcu v sume 677,28 €.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci. Poukázal na uznesenie bývalého Ľudového súdu v Krupine č. k. Nc 44/55-5 zo dňa 17.3.1955, ktoré naznačuje, že medzi účastníkmi konania došlo k zrušeniu spoluvlastníctva a súd pokonávku vlastníkov schválil. Uviedol, že v konaní sp. zn. 10C 96/76 pred Okresným súdom vo Zvolene bol k znaleckému posudku pripojený aj situačný nákres, ktorý vychádzal z nákresov použitých v rámci konania Nc 44/55. Tieto spisy však žalovaný nemal k dispozícii a preto konštatoval, že v ďalšom konaní bude potrebné, aby si správne orgány oba súdne spisy vyžiadali.

Krajský súd spochybnil závery správnych orgánov, ktoré zhodne v odôvodneniach rozhodnutí tvrdili, že dodatkom k špecifickým podmienkam bolo stanovené, ako postupovať pri riešení vlastníckych vzťahov pri spoločných dvoroch, ktoré boli podlomené v pozemnoknižných vložkách, ale bez výmery, neboli zamerané pri mapovaní a nebol zachovaný ani žiaden grafický podklad, pretože k spoločnému dvoru (o ktorý v uvedenej veci ide) sa v súdnom spise nachádza nákres rozdelenia dvora z roku 1947 označený ako ČD 1/47, v ktorom sú zobrazené aj podlomené parcely č. X. ako X./1 až X./5. Ďalej konštatoval, že odčleneniu časti dvora s parc. č. X./2 nasvedčuje aj kópia z katastrálnej mapy žalovaného (č. l. 39 súdneho spisu).

Na záver krajský súd poukázal na kúpnu zmluvu zo dňa 9.6.1980, podľa ktorej žalobca (spolu so svojou nebohcou manželkou) kúpil pozemok EN X. do bezpodielového spoluvlastníctva, čo tiež svedčí tvrdeniu žalobcu, že tento pozemok nebol súčasťou

podielového vlastníctva dvora s parc. č. X., z čoho by potom vyplývalo, že sa naň nemal vzťahovať dodatok k špecifickým podmienkam pre k. ú. P.

Podľa krajského súdu za stavu, keď by sa preukázalo, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku s parc. č. X., by nebola Správa katastra Zvolen oprávnená na základe návrhu komisie na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim v k. ú. P. zmeniť režim výlučného vlastníctva na podielového spoluvlastníctvo, pretože takýto postup by bol v rozpore s čl. 20 Ústavy SR.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

Žalovaný krajskému súdu vytýkal nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a na základe neho vyvodenie nesprávneho právneho záveru. Poukázal na to, že doklady, na ktoré poukazoval a na podklade ktorých mal posudzovať skutočnosti týkajúce sa vlastníckych vzťahov k spornému pozemku, nemožno považovať za také, na základe ktorých by mohol konať. Uznesenie ľudového súdu z roku 1955 mu nebolo nikdy predložené v origináli a spis sa nenachádzal ani na Okresnom súde vo Zvolene. Zo spisu Okresného súdu vo Zvolene sp. zn. 10C 96/76 nemožno podľa žalovaného odvodzovať krajským súdom tvrdené skutočnosti, pretože tento spor sa týkal odstránenia nelegálne postavených budov a zameranie, ktoré bolo súčasťou spisu, sa týkalo len lokalizácie stavieb, no v žiadnom prípade na týchto náčrtoch neboli zobrazené podlomenia parcely X. (X. až X.), tak ako sú zapísané v pkn. vložkách. K neoverenej fotokópii grafického podkladu rozdeleniu dvora z roku 1947 podľa ČD 1/47, v ktorom podľa žalobcu mali byť jednoznačne zobrazené pkn. parcely X. až X., uviedol, že tento doklad nebol doposiaľ predložený a preto ide o novú skutočnosť, o ktorej žalovaný nemal vedomosť. Zdôraznil však, že tento náčrt z roku 1947 nemá charakter geometrického plánu, nie je vyhotovený v mierke, chýbajú miery parcel a navyše opäť ide o doklad bez zákonných znakov charakterizujúcich verejnú listinu a preto ho nemožno v žiadnom prípade považovať za relevantnú listinu preukazujúcu lokalizáciu parcely X.

Žalovaný ďalej dôvodil, že z dôvodu absencie technického podkladu, ktorý by riešil dvor ako celok (CKN X., plocha 534m²) a zidentifikoval by ju so všetkými parcelami X. až

X., bol žalobca vyzvaný na predloženie geometrického plánu. Doložený geometrický plán č. 114/2007 však nebol vyhotovený požadovaným spôsobom, pretože mal vytvoriť za súhlasu všetkých spoluvlastníkov spoločného dvora obnovenie pôvodných pkn. parciel X. až X. tak, aby sa k nim dali zapísať vlastnícke vzťahy z jednotlivých pkn. vložiek, resp. z ďalších na ne nadväzujúcich právoplatných právnych listín. Poukázal aj na znalecký posudok z roku 1976 (vyhotovený pre účely konania na Okresnom súde vo Zvolene), z ktorého vyplýva, že znalec nemal k dispozícii náčrt rozdelenia parciel z roku 1947. Zdôraznil, že samotný technický podklad bez právnej listiny nezakladá vlastníctvo.

Podľa žalovaného vyššie uvedené doklady síce poukazujú na zmeny vlastníctva spoločného dvora, čo do vlastníckeho režimu aj veľkosti, no bez relevantného technického dokladu ich nie je možné riešiť a ani zapísať do katastra nehnuteľností. Ich existenciu nikdy nepopieral, no ako už viackrát zdôrazňoval, nevie lokalizovať to, k akému pozemku tieto práva vznikli.

Ku kúpnej zmluve RI 218/80 uviedol, že parcely v nej uvedené (aj X. a X. bez výmery) sú parcelami operátu pozemkovej knihy a k ich identifikácii na stav operátu evidencie nehnuteľností nedošlo – preto bola zmluva zapísaná len v časti D – poznámka, čo znamená, že právo síce je nesporné, ale pre neidentitu parciel pozemkovej knihy a parciel evidencie nehnuteľností sa nedá zapísať do operátu evidencie nehnuteľností.

Okrem toho žalobca namietal postup krajského súdu poukazom na to, že povinnosťou súdov v preskúmvacom konaní je posudzovanie zákonnosti rozhodnutia z dôvodov, či sa malo alebo nemalo vyhovieť protestu prokurátora resp. či boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie rozhodnutia správy katastra o vyhovení protestu prokurátora, na základe skutkových a právnych skutočností existujúcich v čase rozhodovania vychádzajúcich z podkladov nachádzajúcich sa v spise. Vytýkal i nesprávne obsadenie súdu ako aj výšku trov priznaných advokátovi žalobcu.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Žalobca nesúhlasil so spochybňovaním autenticity grafického podkladu ČD 1/47 a uznesenia Ľudového súdu v Krupine zo dňa 17.3.1955. Podľa žalobcu aj na základe listín, ktoré mali správne orgány k dispozícii, bolo možné zistiť, že pôvodný

dvor o výmere 534m² už nemožno zaevidovať ako nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve. Napadnutým rozhodnutím žalovaného a jemu predchádzajúcim rozhodnutím Správy katastra vo Zvolene zo dňa 24.3.2009 došlo k zmene práv žalobcu a boli dotknuté jeho právom chránené záujmy a preto je toto rozhodnutie súdom preskúmateľné. Tvrdil, že v rámci konania pred súdom bolo nevyhnutné sa zaoberať aj výlučným vlastníctvom žalobcu, nakoľko k odstráneniu duplicitného stavu mohlo dôjsť aj tým spôsobom, že by rozhodnutie správy katastra zo dňa 15.8.2008 ostalo v platnosti a zrušené mohlo byť ďalšie rozhodnutie zakladajúce duplicitný stav. Ďalej uviedol, že postup správy katastra, ktorá posúdila návrh na zápis vlastníckeho práva k pozemku vydržaním zo dňa 19.5.2008 podľa obsahu ako námietku podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z.z., bol správny, pretože bolo zrejmé, že sa domáhal, aby bol zapísaný ako výlučný vlastník pozemku parc. č. X. a tým namietal správnosť výpisu z návrhu registra.

Žalobca v doplnení vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 3.12.2010 vyjadril názor, že vo veci bol daný dôvod na zrušenie správnych rozhodnutí aj podľa § 250j ods. 3 OSP a to pre neúplnosť spisov správneho orgánu. Dodal, že uznesenie Ľudového súdu v Krupine z 1955 bolo správe katastra predložené v origináli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. novembra 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že správa katastra rozhodnutím C-2/2008 zo dňa 15.8.2008 uznala za opodstatnenú námietku žalobcu proti výpisu z návrhu registra podanú podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon“) a preto jej vyhovel. Na základe uvedeného rozhodnutia mal vyhotoviteľ registra vykonať opravu v písomnej a grafickej časti návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“)

v k. ú. P. tak, že na pozemok s parc. č. X. o výmere 52m², druh pozemku zastavaná plocha, vytvorený v zmysle GP č. 114/2007, bude v registri uvedený ako vlastník v podiele 1/1 žalobca. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že žalobca podal návrh na zápis vlastníckeho práva k pozemku CKN X. vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona, pričom správa katastra tento návrh posúdila ako námietku voči výpisu z návrhu registra podaný podľa § 7 ods. 2 zákona. Správa katastra v rozhodnutí konštatovala, že uvedený pozemok bol v nespornom vlastníctve žalobcu podľa kúpnej zmluvy č. RI 218/80 a následne D 1089/90.

Uvedené rozhodnutie bolo napadnuté protestom prokurátora č. Pd 21/09-5 zo dňa 17.3.2009 z dôvodu, že správa katastra ním mala porušiť § 11 zákona, keď návrh žalobcu na vydržanie podľa § 11 ods. 1 zákona posúdila ako námietku podľa § 7 ods. 3 zákona. Navyše podľa prokurátora, ak by správa katastra nezrušila uvedené rozhodnutie, spôsobila by duplicitu pri zápise vlastníckeho práva, ktorá by vznikla po vyhlásení právoplatnosti ROEP-u, nakoľko vo výpise ROEP-u pre žalobcu ohľadom pozemku CKN č. X. o výmere 534 m² je zahrnutá aj parcela CKN č. X. o výmere 52 m².

Správa katastra rozhodnutím č. C-2/2008-54 zo dňa 24.3.2009 vyhovelá protestu prokurátora a svoje rozhodnutie č. C-2/2008 zo dňa 15.8.2008 zrušila. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca podal dňa 19.5.2008 návrh na zápis vlastníckeho práva k pozemku č. X. vydržaním. Návrh bol prerokovaný komisiou na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim v k. ú. P., ktorá správe katastra odporučila, aby uvedený návrh považovala za námietku voči výpisu z návrhu registra podľa § 7 ods. 3 zákona a aby jej vyhovelá a žalobcu zapísala ako vlastníka v 1/1 pozemku X. o výmere 52m². Správa katastra konštatovala, že návrh mala považovať za návrh podaný podľa § 11 ods. 1 zákona a ak by zistila, že neboli splnené podmienky na vydržanie vlastníckeho práva, mala návrh na vydržanie zamietnuť. Ak by toto rozhodnutia správa katastra nezrušila, spôsobila by duplicitu pri zápise vlastníckeho práva, pretože táto by vznikla po vyhlásení právoplatnosti ROEP-u, keď vo výpise ROEP-u pre žalobcu ohľadom parc. CKN č. X. je zahrnutá aj parc. CKN č. X. o výmere 52m².

Žalobca uvedené rozhodnutie napadol odvolaním, v ktorom správe katastra vytýkal, že porušila § 18 ods. 2 písm. b/ zákona č. 162/1995 Z.z., keď nezapísala práva k nehnuteľnosti parc. č. X. kúpenej zmluvou RI 218/80. Uviedol, že správny orgán nezisťoval, že predávajúci dvor neodpredávali, ale predali len svoje osobné vlastníctvo pozemku č. X., na ktorom mali vlastnú stavbu a prokurátor bol uvedený do omylu, že išlo o spoločný dvor.

Žalovaný po podaní odvolania žalobcom rozhodnutie správy katastra z 24.3.2009 potvrdil a v odôvodnení sa v podstate stotožnil so závermi správy katastra.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že predmetom preskúvacieho konania v danej veci je zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov vydaných na základe vyhovenia protestu prokurátora.

Protest prokurátora je právnym prostriedkom, ktorým prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy (§ 21 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o prokuratúre“).

V zmysle § 27 ods. 1 písm. c/ zákona o prokuratúre a § 69 ods. 4 správneho poriadku proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa môžu účastníci konania odvolať alebo podať rozklad; na konanie o odvolaní alebo rozklade proti rozhodnutiu o proteste prokurátora sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 69 ods. 1 správneho poriadku, ak sa protest prokurátora podal na správnom orgáne, ktorý rozhodnutie vydal, môže tento orgán sám svoje rozhodnutie, proti ktorému protest smeruje, zrušiť alebo nahradiť rozhodnutím zodpovedajúcim zákonu.

Inštitút protestu prokurátora, ako jeden zo špecifických prostriedkov dozoru prokuratúry, slúži predovšetkým na nápravu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej správy - na odstraňovanie právnych pochybení, ktoré vznikli v príslušnom konaní. V rámci tohto dozoru prokuratúra uplatňuje svoju pôsobnosť vo vzťahu k orgánom verejnej správy tým,

že podaním protestu prokurátora možno vyvolať preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (ale nie priamo jeho zmenu alebo zrušenie).

Správny orgán, ktorý rozhodnutie vydal, má dve možnosti – buď protestu prokurátora vyhovie alebo mu nevyhovie, resp. mu vyhovie iba čiastočne.

V prvom prípade ide o špeciálny prípad autoremedúry, pri ktorom sa nevyžaduje súhlas účastníkov konania. Účastník konania má ale zákonné právo podať proti rozhodnutiu o proteste prokurátora riadny opravný prostriedok (§ 69 ods. 4 správneho poriadku). Keďže predmetom odvolania (rozkladu) je rozhodnutie o proteste prokurátora, t. j. len rozhodnutie vydané v konaní upravenom v § 69 správneho poriadku, v odvolaní (rozklade) nie je možné napadnúť rozhodnutie vydané v správnom konaní o základe veci. Odvolanie sa teda pripúšťa len v otázke, či sa protestu prokurátora malo alebo nemalo vyhovieť.

Jednou z podmienok postupu podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP je, že návrhom napadnutým rozhodnutím a postupom správneho orgánu došlo k ukráteniu na právach tej fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá tento návrh podáva (§ 247 ods. 1 OSP), ako aj to, že ide o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 OSP).

Nakoľko ustanovenie § 247 ods. 2 OSP dovoľuje všeobecným súdom, aby v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP preskúmali len tie rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov a žalobcovia sa domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného v konaní o proteste prokurátora, predmetom preskúmania súdom v prejednávanej veci mohla byť len zákonnosť tohto rozhodnutia a rozhodnutia Správy katastra vo Zvolene, ktorým vyhovel protestu prokurátora, a to z hľadiska, či protestu prokurátora malo alebo nemalo byť vyhovené. Nie je možné v tomto konaní preskúmať rozhodnutie pôvodné, ani riešiť otázku, komu svedčí vlastnícke právo.

Je potrebné pripomenúť, že preskúmaniu podľa druhej hlavy piatej časti OSP nepodlieha na základe žaloby iba rozhodnutie, ktorým správny orgán nevyhovie protestu prokurátora,

nakoľko takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktorým sa zakladá, mení alebo zrušuje právo alebo povinnosť fyzickej alebo právnickej osoby ani sa priamo ich práv alebo právom chránených záujmov alebo povinností netýka.

V zmysle § 11 zákona správny orgán na návrh účastníka konania rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa. Návrh musí obsahovať skutočnosti o splnení podmienok vydržania ustanovených osobitným predpisom.

Správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia o nadobudnutí vlastníctva k pozemku vydržaním, ak

- a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,
- b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu.

Proti rozhodnutiu o nadobudnutí vlastníctva k pozemku vydržaním nemožno podať opravný prostriedok. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu. Rozhodnutie je konečné, čím však nie je dotknuté právo navrhovateľa domáhať sa určenia vlastníctva na súde podľa osobitného predpisu.

Zo spisu žalovaného je zrejmé, že žalobca sa svojim podaním zo dňa 19.5.2008 domáhal vydania rozhodnutia podľa § 11 ods. 1 zákona o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam CKN X. a z doplnenia návrhu zo dňa 13.6.2008 aj X., ktoré nadobudol so svojou nebohrou manželkou kúpnu zmluvou z 9.6.1980 a odvtedy nehnuteľnosť užívali v dobrej viere, že im patrí.

Na návrh komisie ROEP správa katastra posúdila uvedený návrh ako námietku v zmysle § 7 zákona a nepostupovala ďalej podľa ustanovení § 11 zákona. Aj z tohto dôvodu rozhodnutie správy katastra napadol prokurátor protestom. Je zrejmé, že žalobca sa domáhal práve postupu podľa § 11 zákona, keď to jednak vyplýva zo samotného obsahu návrhu a jednak k svojmu návrhu predložil aj doklady a čestné prehlásenia vyžadované pre preukázanie splnenia podmienok vydržania. Žalobca tvrdil splnenie podmienok vydržania

vlastníckeho práva aj v odvolaní zo dňa 14.4.2009 proti rozhodnutiu správy katastra C-2/2008-54 zo dňa 24.3.2009. Správa katastra pri nesplnení podmienok pre vydržanie nehnuteľnosti mohla návrh žalobcu zamietnuť. Žalobca by sa v takom prípade mohol domáhať určenia vlastníckeho práva súdnou cestou. Správa katastra a následne aj žalovaný správny orgán sa stotožnili so závermi prokurátora, že takýmto postupom došlo k porušeniu ustanovení § 11 ods. 1 až 4, 8, 10 zákona.

Druhým dôvodom protestu prokurátora bola možnosť vzniku duplicity pri zápise vlastníckeho práva, pretože vo výpise ROEP parcela CKN č. X. o výmere 534m² zahrňuje aj parcelu X.. Rozdelenie spoločného dvora (CKN-X.) na päť častí vychádzalo z Dodatku ku špecifickým podmienkam pre k. ú. P., ktorým bol stanovený postup, ako postupovať pri riešení vlastníckych vzťahov pri spoločných dvoroch, ktoré sú podlomené v pozemnoknižných vložkách, ale bez výmery, neboli zamerané pri mapovaní katastra a nebol zachovaný grafický podklad. Predmetný spoločný dvor bol podlomený na X. až X., no tieto časti neboli graficky zobrazené v mape pozemkového katastra ani v mape katastra nehnuteľností. Geometrický plán č. 114/2007 podľa správnych orgánov neumožňuje zápis do katastra nehnuteľností bez doloženia príslušných právnych listín a neboli ním obnovené pôvodné pozemkovoknižné parcely č. X. a X.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom krajského súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu o vyhovení protestu prokurátora zrušil z dôvodu nedostačujúceho zistenia skutkového stavu. Krajský súd sa mal totiž zaoberať uvedenými správnymi rozhodnutiami z hľadiska dôvodnosti protestu prokurátora t. j., či mu malo alebo nemalo byť vyhovené a nie v tomto štádiu konania (keď správny orgán ešte meritórne nerozhodol o pôvodnom návrhu žalobcu na zápis vlastníckeho práva vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona) skúmať otázku režimu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k opačnému záveru ako krajský súd, pretože rozhodnutie i postup žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu po podaní protestu prokurátora boli v súlade so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 OSP).

O trovách konania pred krajským súdom ako aj pred odvolacím súdom rozhodol odvolací súd v zmysle § 224 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní nezaviazal k úhrade jeho trov konania žalovaného, ale v zmysle § 140 ods. 2 bude hotové výdavky a odmenu advokáta JUDr. D., ustanoveného žalobcovi uznesením súdu podľa § 30 OSP (ktorý rozhodne aj o ich výške), znášať štát. Žalovanému, hoci ako odvolateľ bol v konaní úspešný, zákon priznanie náhrady trov konania nepredpokladá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. novembra 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová